

COLUMN: MARC DIDDEN 'MES AMIS'

De meesten van mijn vrienden zijn boekenliefhebbers. In regel weet ik ook wel van welke boeken ze werkelijk houden en van welke iets minder. Van eentje weet ik zelfs zeker wat zijn favoriet boek is. Zijn chequeboek. (...)

Behalve in een goed museum ben ik eigenlijk nergens liever dan in boekhandel. Dat gaat zelfs zover dat wanneer ik mij in een stad bevind waar ze een taal bezigen die ik niet beheers, me toch vaak ga verbergen in de beste boekhandel van zo'n stad. Rome, Porto, Seoul, Helsinki, Hasselt... In flink wat van die boekhandels kun je tegenwoordig ook een koffie drinken, merk ik. En alhoewel ik dat op zich geen slechte zaak vind – als ik aan één verslaving lijd dan is het wel die aan cafeïne – zou ik daar toch graag een opmerking over maken: maak a.u.b. geen koffievlekken op de boeken die u nog niet gekocht heb, want anders kom ik, Nonkelke Van Grauwel indachtig, straks in uw bedje kotsen.

De meeste van mijn vrienden houden ook van het theater. Sterker nog, ze verdienen er hun brood mee. Ik heb het geluk veel toneelspelers, regisseurs, dramaturgen, auteurs, decorontwerpers tot mijn vrienden- en kennissenkring te rekenen en ik ken eigenlijk weinig prettiger momenten – met je kleren aan tenminste – dan die waarop je meegevoerd wordt in een prachtige toneelvoorstelling.

Als toneel goed is dan vind ik het zonder meer, en vele malen, beter dan film.

Ik ben ook blij dat men voor toneel een speciaal gebouw heeft uitgevonden dat een 'theater' heet en waar het heel handig kijken is naar zo'n levende voorstelling en ook heel goed voor de staat van uw kont en uw rug. Ik begrijp dan ook niet goed waarom theatermakers sedert meer dan een halve eeuw ons – hun publiek dus – zo graag in zolders, kelders, kaaïen, kooïen, loodsen, turnzalen samendrijven. Al begrijp ik het hier in Oostende wel natuurlijk, omdat ik vernomen heb dat hier écht wel een schrijnend tekort aan goeie speelplekken is. Misschien moeten er een paar kapsalons voor honden omgebouwd worden tot toneelhuizen, misschien moet een of andere leegstaande bioscoop maar eens geen tapijtenwinkel worden.

Ik heb eigenlijk maar één probleem met theater. Wanneer ik naar een voorstelling ga kijken en ik blijf achteraf per ongeluk wat aan de bar hangen en ik feliciteer even een van mijn toneelvrienden of vriendinnen die uit de kleedkamer komen dan zeggen die altijd: "Ge had gisteren moet komen, toen was het écht goed!". "Tja," vraag ik dan altijd: "Waarom hebt ge mij dan gisteren niet uitgenodigd?", waarop ze zich mompelend in de Duvel gooien. (...)

Mijn vrienden zitten vaak ook in de cinema. Ik bedoel daarmee dat ze dikwijls films maken of er scenario's voor schrijven of er in meespelen. En omdat hier in Oostende nog altijd de prachtige cinema Rialto bestaat, word ik deze week dan ook uitgebreid herinnerd aan een deel van oude

het werk van mij en mijn vrienden. Dat gebeurt tijdens de lessen Vaderlandse Filmgeschiedenis die telkens om 16.00 u. en 20.00 u. in de Rialto gegeven worden en waar ik u van harte op uitnodig. Het grote voordeel na zo'n filmprojectie is dat er na afloop niemand ooit komt zeggen "Ge had gisteren moeten komen, toen was het écht goed". (...)

LEES DE VOLLEDIGE COLUMN OP
WWW.THEATERAANZEE.BE OF IN DE MORGEN

TELEX

MIDDAGSHOW: BROOD EN SPELEN! Met gratis soep en brood! Vandaag 4 augustus en zaterdag 6 augustus, telkens van 12u30 tot 14u in Club Terminus. Toegang gratis. Straks ontvangen Renée en Margriet speciale gasten Jan Decorte, Sigrid Vinks, Benny Claessens en Sara De Bosschere (*Bakchai*), uit het Jong Theater: Tom Struyf (*De Tatiana Aarons Experience*), Sadettin Kirmiziyüz (*De vader, de zoon en het heilige feest*), Katrien Valckenaers en Maxime Storms (Ballet Dommage), vliegende reporter: Wouter Hillaert (*rekto:verso/De Standaard*), muziek: Reena Riot (Jong Muziek).

Vandaag in het Familiepark: om 14u30 leest Barbara Claes voor en Trashbeatz spelen muziek om 15u30 en 17u30.

Vanavond presenteert de Oostendse Brusselaar Peter Bultink, samen met de TAZ Band de nieuwe CD *Aux Larmes, Citoyens*. Speciale gast Baloji vervoegt hen op het podium! Wie een ticket voor het concert heeft, kan op Café Koer de CD aankopen voor de exclusieve prijs van 5 euro.

Wegens familiale redenen kan Bucket Boyz op vrijdag 5 augustus niet komen optreden. Statue komt hen vervangen. Ze brengen psychedelic noiserock, sferische postrock met vijf gitaren, bas, drums en een resem gitaareffecten. Er zijn nog tickets zijn. Alle info aan de infostand op Café Koer.

Het theatercollectief Ballet Dommage bouwt een kerk met afval in de Langestraat, ter hoogte van nr. 103. Ze doen dit als metafoor voor hun breekbaar geloof dat alles mogelijk is. Ze zoeken elke dag mensen die een handje willen toesteken. Het resultaat is te zien op vrijdag 5 augustus om 17u.

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Arne De Wilde, Margo Van Syngel, Filip Tielens, Hannes Dereere, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeven, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Koen Van Overmeiren, Caroline Vincart, Frederik Beyens

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLEAERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE

TAZETTE #8

THEATERAANZEE.BE DONDERDAG 04/08/2011

INTERVIEW: WIM DE WULF OOSTERLENGTE

Wim De Wulf, auteur en regisseur bij het Gentse figurentheater Ultima Thule, speelde op Theater Aan Zee twee dagen de prachtige monoloog *Oosterlengte*. Het verhaal van de hyperkinetische Arthur en zijn slimmere vriend Louis wordt parallel verteld met dat van Naomi, die na een mislukte vlucht van Senegal naar Londen gestrand is in België. Beiden ontmoeten elkaar in het opvangcentrum voor asielzoekers waarvan Arthurs vader net directeur geworden is, en hij met zijn gezin naartoe verhuisd is.

Je speelt in *Oosterlengte* met vier poppen. Voelt dat dan nog aan als een monoloog?

Wim De Wulf: "Zeggen dat het ik en mijn vier vrienden zijn die spelen, is misschien een brug te ver. Het feit dat je met poppen speelt, draagt wel bij tot de spankracht van de vertelling omdat je vier extra personages kan vertolken."

Ben je in je kindertijd ook moeten verhuizen zoals het Arthur tegen wil en dank overkomt?

"Godzijdank niet, maar ik vreesde er wel altijd voor. Je hoort wel vaak dat kinderen die naar een andere stad verhuizen, bijvoorbeeld door een echtscheiding van hun ouders, echt hun kluts kwijt zijn omdat ze hun school en vrienden moeten achterlaten."

Wij kunnen verhuizen maar willen het misschien niet, terwijl de Afrikaanse Naomi wel een beter leven wil opbouwen, maar dat niet zo maar kan.

"Naomi zegt op het einde van het stuk: 'Je veux seulement sauver ma vie'. Over migratie wordt nu enkel gesproken in termen van quota en corruptie, terwijl er zoveel menselijke verhalen achter zitten. Toen ik kind was, zagen we één Algerijn per jaar. Nu zijn migranten in het boerengat in Wallonië waar ik woon, een normale zaak geworden. Migratie is alom, en dat zal niet verminderen als de oorzaken ervan niet aangepakt worden. Ik heb niet de ambitie om politiek theater te maken in de enge zin van het woord, maar wil wel graag iets vertellen over de wereld waarin ik leef. Dat deze voorstelling in Oostende

kan spelen, op een festival waarmee ik bovendien vergroeïd ben geraakt, met de ferry naar Engeland slechts honderd meter verder, maakt de migratieproblematiek goed vatbaar."

Schrijf je eerst de tekst en begin je dan te repeteren, of ontstaat de tekst al spelende?

"Ik had de helft van de tekst bij het begin van de repetities.

Daarna zaten we twee dagen in de week op de vloer, en typte ik de overige drie dagen. Het deed deugd om eens rustig op mijn eentje thuis te werken. De muziek maakte ik samen met de tekst. Dan onderbrak ik het schrijven om plots een melodie op piano te verzinnen en die, bij gebrek aan deftige apparatuur, met mijn gsm op te nemen."

Worden bepaalde eigenschappen uitvergroot voor het maken van de poppen?

"Arthur is echt een ADHD'er. Dat merk je aan zijn haar: er heeft precies 1000 volt opgestaan. Het kapsel van Louis ligt dan weer plat op zijn hoofd, en hij heeft een nerdy bril. Ajani, de broer van Naomi, is vlug als een duiveltje uit een doosje, en die pop is dan weer heel mobiel."

Je bent ook juryvoorzitter Jong Muziek. Hoe is het niveau dit jaar?

"Heel hoog. Pieter-Jan Vervondel doet echt een oproep om demo's in te zenden, zodat hij een erg grote poule van getalenteerde groepen heeft om uit te kiezen. De oogst is dit jaar rijker dan andere jaren. Over de Jonge Muziek mag ik nog niets verklappen, maar ik was wel al zeer onder de indruk van Flat Earth Society. Ook Rumble Jungle Orchestra, die het openingsconcert speelden, was zeer straf." (FT)

RECENSIE: KLEINE TEUN

“Julie liefde is fris. Gaan rotten moet hij, die liefde van jullie.” Aan het woord is Keet: een zwoegende, afgeleefde boerenvrouw die de relatie tussen haar en haar man Brand ziet wegwijnen onder de dagelijkse sleur van het plattelandsbestaan. Opdat ze de ondertiteling van de televisie niet elke avond voor haar ongeletterde man Brand zou moeten voorlezen brengt ze Lena in het huishouden binnen. Zij zal hem leren lezen en schrijven. De uitkomst van die ongelukkige beslissing is een driehoeksverhouding die zonder meer verdriet, jaloezie en woede zal teweegbrengen. De steeds onderliggende afgunst tussen de hoofdpersonages van *Kleine Teun* is tekenend voor de teneur van de tekst. Vaak grappig; steeds tragisch.

Het stuk van de Nederlandse theater- en filmregisseur Alex. Van Warmerdam (1996) groeide uit tot een bescheiden Nederlandstalige klassieker. Ook de verfilming ervan, uit 1998, van de hand van diezelfde van Warmerdam, bleek succesvol. Minder in het rond spuiende dialogen en een tot de essentie herleid verhaal vormden de blauwdruk voor het tragikomische, ja zelfs zwartgallige, boerendrama. Dat de keuze van het trio derdejaarsstudenten aan het Antwerpse Conservatorium – Joke Emmers, Phedra Vandenberg en Reindert Vermeire – net op dit stuk valt is niet verwonderlijk. De strakke tekst en continue spanning tussen de drie personages zijn een dankbaar gegeven. Een hoogdravend streepje klassieke muziek begeleidt de toeschouwers naar hun zitplaatsen; een lint wordt gespannen tussen toeschouwer en acteurs. Het zaallicht gaat uit.

Enmaal het zaallicht terug wordt aangeschakeld, moeten we tot de vaststelling komen dat de conservatoriumstudenten er niet helemaal in geslaagd zijn de subtiele tekst van *Kleine Teun* ten volle te benutten. De hierboven vernoemde spanning tussen de personages blijft vaak achterwege, ondanks de aanmaningen van Vermeire, die zijn rol als boer Brand – met gepast vettig accent – bekoorlijk neerzet. Met een oprechte speelstijl en gewiekste oneliners tilt hij het stuk uit de soms doffe regie waarin het gevangen zit. De provocatie die het stuk wil uitlokken komt vaak geforceerd en weinig oprecht over. Toch is *Kleine Teun* niet saai. Enmaal de drie jonge acteurs het juiste ritme te pakken hebben, blijken ze in staat de aandacht van de toeschouwer voldoende vast te houden en hen van enkele lachuitbarstingen te voorzien.

Het blijft oppassen met het buitensporig herhalen van bepaalde komische elementen, maar dat er een kern in deze voorstelling zit die het publiek kan vasthouden en aan het lachen brengt staat buiten kijf. Enkele leuke verwijzingen naar de popcultuur – Sneeuwwitje – en een knappe akoestische versie van *Chocolate Jesus* (Tom Waits) door Vandenberg zorgen voor de nodige elleboogstootjes onder het publiek. Hier en daar weerklinkt een welgemikte “Ah ja!”. Verder is het uitkijken hoe Emmers een verdienstelijke poging doet om de liefde met een toiletpot te bedrijven. Toch blijft het gevoel hangen dat de weinig spannende dramaturgie deze *Kleine Teun* onrecht aandoet. (HD)

VANAVOND EN VR 05/08 OM 19U IN KA PEGASUS

ONTMOETING MET EEFJE DE VISSER JONG MUZIEK

Een grijze morgen in het Fort Napoleon. Het optreden van de jonge Nederlandse singer-songwriter Eefje de Visser werd door de regen verplaatst van de binnenkoer naar de catacomben, mystiek verlicht met enkele oranje spots. De wanden zijn een beetje als de wereld die ze schetst in haar teksten: wondermooi, maar ook gehavend. Zo ligt ze wakker, denkt eigenlijk te veel na, en zingt met haar fragiele stem “*Ik doe graag alsof ik/ door het bos/ de bomen zie*”. De liedjes van Eefje de Visser baden in een aangename melancholie. Vrolijkere uptempo nummers worden afgewisseld met zachte meanderende songs. Vaak bevatten haar nummers een leuke twist: ze speelt met woorden en zinnen, tot ze eigenlijk iets anders gaan betekenen: “*Ik dacht na / ik dacht na / ik dacht na/ ik dacht naderhand / dat ik ondertussen / teveel had nagedacht*”. Daarom koos Eefje ook voor het Nederlands, na een periode in het Engels zingen: “In het Engels vind ik het moeilijk om te zeggen wat ik wil. Omdat het mijn moedertaal niet is, is het ook veel moeilijker om er een dubbele laag in te steken, of woordgrapjes te maken en met zinnen te kunnen spelen. Als je in het Nederlands zingt zijn je teksten ook veel directer. Mensen luisteren echt meteen naar de tekst. Ik vind het veel beter zo. Vaak vind ik het Engels van muziketeksten een taal van clichés. Door in het Nederlands zingen daag ik mijzelf uit.”

Liedjes schrijven voelt voor de jonge muzikante als een noodzaak. Ze is er dan ook van jongs af aan mee bezig. Als achtjarige in de blokfluitles was ze al liedjes aan het bedenken. Maar het is ook een manier om rust in haar hoofd te krijgen: “Ik worstel zeker met de drukte in mijn hoofd. Er is chaos, er is een ‘niet begrijpen’. Ik denk dat heel veel mensen dat tegenwoordig ook hebben. En daar gaan veel van mijn liedjes dus over. Als ik zing over het wakker liggen, of het niet kunnen slapen, dan is dat voor mij als een metafoor voor het zich afzonderen van de wereld. Die rust proberen te krijgen. “Vrees niet, het is niet al kommer en kwel wat de klok slaat. Het zijn vooral zachte liedjes, maar dan met een hoek af. Haar debuutalbum, *De Koek*, komt hier uit in september. De titel is afkomstig van het gelijknamige liedje, waarin ze zingt over haar vriendje dat haar verleidt met koekjes. “Eigenlijk is mijn album ook een koek, die ik voor de mensen heb gebakken, met de verschillende ingrediënten, de liedjes dus. Ik bied de mensen dus een koekje aan, en verleid iedereen zo een beetje met mijn muziek (*lacht*)” (MVS)

INTERVIEW: KIM HERTOGS NIEMAND WEET VAN IEMAND

Enkel vandaag te ontdekken in het CDO: de voorstelling *Niemand weet van iemand*, een geheimzinnig verhaal over een moeder, een dochter en ‘*t zeitje*. Actrice Kim Hertogs verkapt ons waarover het gaat – op voorwaarde dat we beloven te zwijgen. Oeps!

Kim Hertogs: “Niemand weet van iemand is een verhaal over wederzijdse geheimhouding. Een vissersvrouw maakt haar dochter al tien jaar wijs dat haar man op zee zit – waarschijnlijk woedt er een zware storm en duurt het daarom zo lang vooraleer hij terugkeert. De dochter verzwijgt voor haar moeder dat ze al weet dat haar vader het gezin verlaten heeft en niet meer terugkomt. Allebei zijn ze tegen het publiek heel open, maar niet tegenover elkaar, en die spanning wordt op den duur ondraaglijk. Zo’n situatie moet wel ontploffen. Ouders denken vaak dat ze hun kinderen alles kunnen wijsmaken, maar kinderen voelen instinctief aan dat er iets niet klopt. Op dat moment gaat het erover dat ze elkaar niet willen kwetsen.”

Jullie zijn op voorhand met heel wat kinderen uit vijfde en zesde leerjaar gaan spreken over ‘geheimen’ – Dieter Deswarte maakte er een gelijknamige documentaire over. Wat waren jullie bevindingen?

“Dat er een dubbelheid zit in de manier waarop kinderen omgaan met geheimen. Ze schrijven bijvoorbeeld in een dagboek en vinden dat heel spannend, maar ze laten dat boek dan wel open en bloot op het nachtkastje liggen. Alsof ze toch een uitnodiging sturen aan hun ouders, alsof ze willen zeggen ‘Kijk maar, wij zijn te vertrouwen’. Nu is het wel vaak zo dat die dagboeken ‘gecodeerd’ zijn en daardoor op zich al onleesbaar. Dat herken ik nog heel goed van bij mezelf, als ik mijn dagboeken van vroeger herlees begrijp ik daar niets meer van.” (*lacht*)

Vertrouwd en de kinderen waarmee jullie spraken je soms geheimen toe?

“Neen, en dat wilden we ook niet, want we wilden juist aan de kinderen duidelijk maken hoe spannend het is om geheimen te hebben – én te houden. We wilden weten hoe zij omgaan met geheimen, of ze er trouw aan blijven, hoe ze ze voor hun ouders verbergen. Maar je merkt natuurlijk wel wat er in die hoofden omgaat. De iets oudere kinderen zijn vooral bezig met op wie ze verliefd zijn, wat de anderen van hen denken, wie hun vrienden en vriendinnen zijn en hun ‘beste’ vriend of vriendin. Ze beginnen zichzelf te verhouden tot andere mensen en de verschillen te zien tussen jongens en meisjes.”

Kun je zelf wel geheimen houden, Kim?

“Ik heb het daar zelf lang moeilijk mee gehad, omdat ik geheimen associeerde met ‘liegen’ – een eerste ‘leugen’ in de kleuterklas heeft me bijna een trauma bezorgd. Tot ik er op m’n twintigste een gesprek over had met m’n moeder, en ik besepte dat zij ook geheimen voor mij had. Ik heb toen op een rebelse avond eens gezegd ‘Ik ga ergens heen, en ik ga niet zeggen naar waar’ en ze zei gewoon ‘oké’. Vanaf dat moment kon het.” (*lacht*) (EC)

VANDAAG OM 15U EN 19U - CDO

JONG MUZIEK: LAURA T M

Oostende is geen onbekend terrein voor zangeres Laura T M. De Nederlandse was hier de vorige editie te zien in *Yard Sale*, een muzikale voorstelling die de traditionele instrumenten aan de kant schoof voor beatbox en meerstemmige zang. Een jaar later heeft ze vooral haar eigen stem gevonden met *My Eyes*. Passend, omdat haar teksten uitdrukken hoe de wereld er door haar ogen uitziet. Verhalen vertellen wil ze, met de overgave van illustere voorbeelden als Ella Fitzgerald en Aretha Franklin, en recenter Amy Winehouse. Haar band legt daar vooral 's morgens in Fort Napoleon een donkere klankband onder. In de Club Terminus komen er een drum en een bas bij en wordt er ook op de heupen gemikt. (JD)

VANDAAG OM 11U30 FORT NAPOLEON EN OM 17U IN CLUB TERMINUS

SIGNALEMENTEN UITGELEZEN

- # Filip Joos: *Tonio* – A.F.Th. van der Heijden
- # Jean Paul Van Bendegem: *Het kaartenhuis* – Mark Danielewski
- # Nic Balthazar: *DE WEG* – Cormack Mc Carthy
- # Lieve Blancquart: *Zaterdag* – Ian McEwan
- # Els Dottermans: *Tonio* – A.F.Th. van der Heijden
- # Peter Adriaenssens: *De Eerste Man* – Albert Camus
- # Phara de Aguirre: *Windstilte van de ziel* – Joke J. Hermsen
- # Bart Moeyaert: *De glazen kamer* – Simon Mawer
- # Anna Luyten: *Sonny Boy* – Annejet van der Zijl
- # Jos Gheysels: *Het geheim van de kalligraaf* – Rafik Schami